

Een Bijbelstudie van Br.Braaksma over:

Het voortgaande herstel van Israël naar het profetische woord in deze tijd zolang de Gemeente nog hier het heilsorgaan is op aarde en in de tijd tussen de opname der Gemeente en de aanvang van het Koninkrijk bij de wederkomst van Jezus Christus met de Zijnen.

DEEL IV.

In Openb.2 vers 26 - 28 zegt de Here Jezus: "En wie overwint en mijn werken (dat is het volbrachte werk op Golgotha, als Lam Gods en als Hogepriester, het werk van Zijn rechtvaardigmaking, heiligmaking en verlossing) tot het einde toe bewaart, hem zal Ik macht geven over de heidenen (dat is de toekomst); en hij zal hen hoeden met een ijzeren staf (aan Johannes werd een gerichtsroede in de hand gegeven) als aardewerk worden zij verbrijzeld, gelijk ook Ik van mijn Vader ontvangen heb, en Ik zal hem de morgenster geven."

De Gemeente krijgt dus eerst de morgenster en daarna de ijzeren roede. U zoudt zeggen; Johannes krijgt die, maar Johannes is de vertegenwoordiger van de Gemeente. Wat Johannes ziet en opschrijven moet, is voor ons nu tot lering; maar wat hij aan handelingen moet verrichten, dat zal straks de verheerlijkte Gemeente doen, daar Hij onze vertegenwoordiger is.

Wij vinden in Openb, 4 niet vermeld, dat de Gemeente opgenomen wordt. Maar Johannes wordt daar van de aarde weggenomen onder het geklank van een bazuin Gods en onder een geweldige stem, die zegt: "Klim hierheen op." En dat is ook gebeurd! En zo zal het ook gebeuren als de Gemeente wordt opgenomen onder het roepen van een stem en het geklank van een bazuin. "En terstond kwam Johannes in vervoering des Geestes en was hij van de aarde in de hemel, waar hij een troon zag. En zoals Johannes dit onderging, zal ook straks de Gemeente dat ondergaan.

In Openb.5, als de Gemeente opgenomen is, lezen wij, hoe de Here Jezus een boekrol moet nemen uit de hand des Vaders, die verzegeld is gebleven tot op dat ogenblik. En dat betekent, dat het vandaag dus nog verzegeld is en dat het nog altijd in de hand van de Vader is. Het is een heel bijzondere boekrol, want daar staat Gods raadsbesluit in voor de toekomstige bedeling, niet alleen wat de komende gerichten betreft, maar ook wat ons erfdeel is. Beseffen wij wel, dat wij een erfdeel hebben, omdat wij erfgenamen van God zijn en medeërfgenen van Christus. Want God heeft een Testament gemaakt, dat pas geopend zal worden op het tijdstip, dat door Hem Zelf bepaald zal worden. En dat tijdstip is het mondig worden der zonen Gods bij hun opname. Dan ontvangt Jezus het Testament uit de hand van Zijn Vader en dat is die boekrol, waarin ons erfdeel beschreven staat. Maar het is nu nog niet de tijd, dat wij het erfdeel in bezit krijgen, omdat de Gemeente nog niet vol is, en niet eerder wordt de Gemeente opgenomen bij God, voordat de laatste erfgenaam binnen is. En daar is het wachten op! Maar in deze tijd moeten wij hier waken en mogen wij ons verlustigen op dit erfdeel, want wij hebben een heerlijk erfdeel, dat in de hemelen voor ons is weggelegd bij de Vader. Welnu, als de laatste erfgenaam toegevoegd is, is de Gemeente vol en gaat deze volheid der heidenen binnen.

In Openb.4 en 5 staat beschreven, hoe Jezus de boekrol neemt en openbreekt. Dan krijgt de Gemeente kennis van de zaken, voor zover het aan Johannes wordt geopenbaard. En daarom lezen wij verder, dat in Openb. 10 de rol opengebroken is: "Ik zag een anderen sterken engel nederdalen uit den hemel, bekleed met een wolk, en de regenboog was op zijn hoofd en zijn gelaat was als de zon.

Wij hebben al gezien, dat die sterke engel Jezus was, want in Openb. 1 geeft Johannes dezelfde beschrijving van Jezus: "En Zijn gelaat was als de zon. " En hoe zagen de discipelen Hem op de berg der verheerlijking? Ook hier staat: "Zijn gelaat

straalde als de zon. "(Matth. 17: 2). Hier verschijnt Jezus dus als een sterke Engel en niet als het Lam. Waarom is dit? Omdat Hij hier de Boodschapper is, wat in het Grieks hetzelfde woord is als engel.

In Openb. 10 vers 2 lezen wij van die sterke Engel: "en hij had in zijn hand een geopend boekje, en hij zette zijn rechtersoet op de zee en den linker op de aarde." Dat gaat Hij dus in bezit nemen. Voor wie? Voor Hem, maar ook voor de Gemeente, want wij zullen met Hem als koningen heersen over de aarde. God zeide ook tegen Jozua, toen zij het beloofde land ingingen: "Overal waar gij uw voetsoel zet, zal Ik het u geven. "Dus: de voeten er op zetten is, "in bezit nemen." En in vers 3 lezen wij verder: "en hij riep met luider stem, zoals een leeuw brult (de Leeuw van Juda), en toen Hij riep, lieten de zeven donderslagen hun stemmen horen." En in vers 6 zweert Hij, dat er geen uitstel meer zal zijn. Maar, waar het nu om gaat, staat in vers 8 - 10: "En de stem, die ik gehoord had uit den hemel, hoorde ik wederom met mij spreken, en zij zeide: Ga heen (Johannes), neem het boek, dat geopend ligt in de hand van den engel, die op de zee en op de aarde staat. En ik ging heen tot den engel en zeide tot hem, dat hij mij het boekje zou geven. En hij zeide tot mij: Neem het en eet het op, en het zal uw buik bitter maken, maar in uw mond zal het zoet zijn als honing. En ik nam het boekje uit de hand van den engel en at het op, en het was in mijn mond zoet als honing, maar toen ik het gegeten had, werd mijn buik bitter." Verstaat u deze handeling? Johannes krijgt de opdracht van God, de stem, om dat boekje uit de hand van die sterke Engel te nemen, En dit wil zeggen, dat al wat Jezus voor ons verworven heeft, wij uit Zijn hand moeten nemen. Zo is het nog altijd! Onze redding heeft Jezus voor ons verworven, maar wij moeten het uit Zijn hand aannemen. Het is zo heel eenvoudig! Jezus heeft voor ons de rechtvaardigmaking en de heiligmaking bewerkt, maar wij moeten het uit Zijn hand aannemen. Ook heeft Jezus het erfdeel voor ons gelost en verworven, maar wij moeten het uit Zijn hand aannemen.

Wat Johannes hier doet, doet hij voor de hele Gemeente, hij is de vertegenwoordiger van de hele Gemeente.

Maar hij moet nog meer doen, want hij moet het niet alleen uit Zijn hand aannemen, maar hij moet het ook opeten. Wat wil dat zeggen: het zich toeëigenen, er zich één mee maken. Dan alleen krijgt men er ook deel aan. Omdat Jezus Christus het erfdeel voor ons verworven heeft, moet Johannes, als vertegenwoordiger van de hele Gemeente, niet alleen het aannemen, maar het ook opeten, en dan is het van hem, maar ook van de Gemeente, Wonderbaar erfdeel, dat in de mond zoet als honing is, maar het is bitter in de buik. Wat wil dat zeggen? Misschien denken sommigen, dat wij, als Gemeente, tot die hoogste heerlijkheid geroepen zijn, alleen tot onze lust; maar dan verstaan wij onze roeping niet. Dat erfdeel krijgen wij echter, omdat er een nieuw geweldig groot werk voor ons gaat aanbreken, veel groter dan wat wij hier ooit hebben gedaan. Want daar moet wat gebeuren: de hele schepping moet nog tot heerlijkheid gebracht worden. Maar nu zucht en wacht de hele schepping nog op de openbaring der zonen Gods.

Toen Johannes het boekje genomen en opgegeten had en het in zijn mond zoet als honing werd, maar in zijn buik bitter, lezen wij in vers 11: "En er werd tot mij gezegd: Gij moet wederom profeteren over vele natiën en volken en talen en koningen. " Zodra dus de Gemeente het erfdeel in bezit heeft genomen, krijgt zij deze nieuwe Goddelijke opdracht, want de Gemeente moet straks net als de Here Jezus, de heidenen hoeden met een ijzeren staf en diegenen, die niet willen, stukslaan als pottenbakkers-aardewerk. Het recht immers moet volvoerd worden, en dat behoort bij ons gezegend erfdeel, waarvan de meesten een verkeerde voorstelling hebben. Paulus heeft al gezegd in 1 Cor. 6 vers 2 en 3: "Of weet gij niet, dat de heiligen de

wereld zullen oordelen? En indien bij u het oordeel over de wereld berust, zijt gij dan onbevoegd voor de meest onbetekenende rechtspraak? Weet gij niet, dat wij over engelen oordelen zullen. " Ziet u, dat behoort tot ons erfdeel. En als er staat: "Gij moet wederom profeteren", dan moeten wij dit profeteren niet alleen verstaan, als het voorzeggende van de toekomst en de toekomstige gebeurtenissen. Maar profeteren wil zeggen, zoals de Schrift het bedoelt; dat de profeten uitvoerders zijn van Gods wil en Gods bedoelingen, zij zijn dus afgezanten door wie God spreekt. Profeet betekent letterlijk: mond; hij is dus een werktuig door wie de Heer Jezus ook kan handelen. En dat houdt niet op, want de grootste handelingen moeten nog gaan komen, vooral in de nieuwe bedeling, die gaat aanbreken.

In het Oude Testament staat het al, dat het bijzondere erfdeel voor Gods heiligen zal worden. Wij krijgen nu immers de bedeling van de wraak van God en dat God recht zal doen; en dat gaat Hij doen door middel van zijn heiligen. Want het staat toch in Cor. 6 vers 2 dat de heiligen de wereld zullen oordelen. En in Ps. 149 vers 6 - 9 staat ook van de heiligen:" Zij krijgen een tweesnijdend zwaard in hun hand, om wraak te oefenen aan de volken, bestraffingen aan de natiën; om hun koningen met ketenen te binden en hun edelen met ijzeren boeien; om het beschreven vonnis aan hen te voltrekken. Dat is de luister van al zijn gunstgenoten. Halleluja!"

Het zal allereerst de duivel zijn, die met zijn gevallen engelen de put des afgronds in zullen gaan. Dat profeteert Paulus in Rom. 16 vers 20: "De God nu des vredes zal weldra den satan onder uw voeten vertreden." Dit alles zal gebeuren als wij ons erfdeel in bezit hebben gekregen. En dan zal vooral vers 9 van Ps. 149 werkelijkheid worden:"om het beschreven vonnis aan hen te voltrekken_. Dat is de luister van al zijn gunstgenoten. Halleluja!" Dat is onze luister om werkelijk vruchten voort te brengen! Want Jezus zegt: Mijn Vader werkt tot nu toe en Ik ook. En wij moeten dat ook doen. Bij God zijn alle dingen verenigd tot één harmonie; en zo zullen wij bij God eeuwig rust en ook eeuwig werk hebben, dat ons dus nooit vermoeien zal.

Boven Ps. 149 staat: Israëls triomflied. Wat het voor Israël hier op aarde zal zijn als Gods aards heilsorgaan, zo zal het voor ons zijn als zijn hemels heilsorgaan.

Wij hebben reeds gezegd, dat alles wat Johannes moest zien en doen, profetie is, en wat hij aan handelingen moet doen, straks de hele Gemeente zal moeten doen. Dat is niet iets bijzonders, daar wij dat door de hele Bijbel heen vinden, n. l. dat Gods profeten en dienstknechten een bepaalde handeling moesten verrichten als een typering er van, dat geheel Gods volk dat moest doen. Dat heeft in het Hebreeuws een naam: die betekent: dienstknechten, die figuurlijke personen moeten voorstellen. Dat vinden wij op vele plaatsen in de Bijbel, zoals ook hier als Johannes wordt uitgenodigd om dat geopende boekje te nemen en te eten, zo zal straks de Gemeente het ook moeten doen, want ons erfdeel zal wonderbaar zoet zijn in de mond, maar bitter in de buik, d.w.z. :de hoge roeping, die wij ontvangen als koningen zal heerlijk zijn, maar zal ook een grote verantwoordelijkheid met zich meebrengen. Want het erfdeel der Gemeente houdt in, dat zij allen als zonen Gods erfgenamen van Hem zullen gaan worden en medeërfgenen met Christus, wat de allerhoogste roeping is.

Zelfs de cherubs hebben deze hoge roeping niet, maar zij staan als dienende dienstknechten vóór de troon van God. Maar de Gemeente zien wij als vier en twintig Oudsten op tronen om Gods troon zitten. Voorwaar de allerhoogste roeping om aan Christus gelijk te zijn! Maar als de Gemeente die heerlijkheid ontvangt, dan is het nog niet een koningschap, waar alles al heilig is, want er is een aarde nog in opstand met een antichrist; en in de hemelse gewesten is nog altijd de satan met zijn vreselijke engelen-macht en zijn legioenen van demonen. Ook zijn er nog vele andere

gebieden in de schepping, die nog onderworpen moeten worden. En ook op aarde moeten Israël en de volkeren nog behouden worden, en moet nog de weg van waarachtige heiligmaking hun geleerd worden. Er moet dus nog heel veel geordend worden, en dat zal de Gemeente met Christus gaan doen. Maar dat brengt ook bitterheid in de buik, want veel strijd zal er nog gestreden moeten worden; niet de strijd, die wij hier hebben tegen de zonde, die is immers voorbij. Maar er is nog de strijd van zonde in het aardse koninkrijk. Want wij weten, dat eerst nog die drie en een half jaar van de antichrist komt en daarna het Duizendjarig Rijk, waarin alle volkeren nog onderwezen moeten worden. Zie hier de toekomstige roeping van de Gemeente. En dan komt pas de nieuwe aarde en de nieuwe hemel. Ik herhaal: profeteren is het werk doen van een getuige voor God. Als u hier als kind van God, als een echte wedergeborene, die Jezus toebehoort en in deze wereld een leven leidt van een reine, heilige wandel, dan bent u een machtig profeet, en een afgezant van God. Want door uw levenswandel bent u een getuige van Hem en veroordeelt u de wereld met zijn zonden. En door uw levenshouding, verklaart u Gods wil en Zijn bedoelingen, en dat doet u misschien helemaal zonder woorden; maar in uw handel en wandel verklaart u aan de wereld Gods wil en Zijn bedoeling, dat men zich moet bekeren van zonden en ook God moet gaan volgen en dienen.

Natuurlijk zijn er verschillende rangen en heerlijkheden in het profeteren.

Als de Gemeente haar erfdeel in bezit neemt, worden haar leden niet alleen koningen, maar zij blijven profeteren, en nu van de hoogste orde. Want de Gemeente behoort onder het verbond van David, en David was niet alleen koning, maar ook profeet en rechter. En dat zal ook als eerste de grote taak worden van de Gemeente, als zij opgenomen is. En dan vinden wij in Openb. 11, dat het nieuwe werk begint met het meten van de tempel. Want de opdracht, die Johannes krijgt, geldt, zoals wij reeds gezien hebben, voor de hele Gemeente.

Wij zijn dus nu aangekomen, zoals reeds gezegd is, op een tijdstip, waar een nieuwe orde van zaken aanvangt en als dus door Johannes de hele verheerlijkte Gemeente de Goddelijke opdracht krijgt om te gaan meten, dan weten wij, dat dit meten betekent: rechtshandeling uitvoeren, waardoor nieuwe lijnen getrokken en nieuwe grenzen worden uitgezet, en alle dingen van gedaante zullen veranderen, zodat alles een volledige nieuwe vorm en een nieuw aanzien krijgt. In die dagen zullen de Israëlieten hun tempel al herbouwd hebben, maar die tempel wordt nog niet door God erkend als Zijn tempel. God zal die tempel van Israël niet eerder erkennen, voordat de Gemeente die opdracht krijgt die te meten. En dan komen er de nieuwe vormen! Zo zien wij dus, dat alles, wat God in de toekomst gaat doen, Hij dat doet door middel van de Gemeente. Dat zijn geweldige dingen, want dan breekt er ook de nieuwe bedeling aan met een totaal andere orde van zaken. Wij weten, dat als God met het Oude Verbondsvolk begint, dan begint Hij met die twaalf aartsvaderen, waaruit de twaalf stammen verrijzen, en dan krijgt Zijn volk ook van uit God bepaalde gegeven metingen. En hier in Openb. 11 zien wij, hoe God de draad weer begint te nemen met Israël, dat weer het heilsorgaan op aarde gaat

worden, wat wij al gezien hebben met die 144 000 en de betekenis van hun namen. En dan begint God dus bij Zijn huis, de tempel, die op aarde is, en die de Joden dus nog moeten bouwen, maar die pas door God en Christus erkend wordt, nadat de Gemeente hem gemeten heeft. Dus als b.v. het volgend jaar de Joodse tempel zal verrijzen, dan erkent God die tempel niet; want die wordt niet eerder erkend, dan nadat de Gemeente in heerlijkheid is opgenomen en haar erfdeel ontvangen heeft. En dan moet zij de tempel gaan meten. En nu gaan wij dan verder met die wonderlijke meetstaf, wat een heel andere meerstaf is, dan die, waarvan b.v. Openb. 21 vers 15

spreekt: "En hij, die met mij sprak, had een gouden meetstok om de stad op te meten." Hier wordt een gouden meetstok genoemd, die niet de vorm heeft van een roede. Maar Johannes krijgt in zijn hand een riet, een roede gelijk in de vorm van een kastijdingsroede, waarmede getuchtigd moet worden, omdat er op aarde nog zonde is. En als de Gemeente moet gaan meten, en Goddelijke lijnen moet uitzetten, dan betekent dat, dat getuchtigd en gestraft moet worden. Maar in het Nieuwe Jeruzalem van Openb. 21 heeft het meetinstrument niet meer de vorm van een tuchtroede, want daar is geen ongerechtigheid meer. Daarom is er een groot verschil, welke meetstok er gebruikt wordt. Wij weten, dat in de komende bedeling de Here Jezus als Koning zal regeren met een ijzeren roede, dus op een kastijgende wijze en dat de Gemeente met Hem als koningen zullen heersen op dezelfde wijze, wat in Openb. 11 begint, dat de Gemeente de tempel moet gaan meten met de tuchtroede. Dit vinden wij ook vermeld in Openb. 2 vers 26 - 28: "En wie overwint en mijn werken tot het einde toe bewaart, hem zal Ik macht geven over de heidenen, en hij zal hen hoeden met een ijzeren staf, als aardewerk worden zij verbrijzeld, gelijk ook Ik van mijn Vader ontvangen heb, en Ik zal hem de morgenster geven." Zoals wij al gezien hebben, staat dit ook reeds in het Oude Testament o.a. in Ps. 149 vers 9: "om het beschreven vonnis aan hen te voltrekken." Dus naar het Woord van God. En nu zegt de Oude Vertaling: om het beschreven recht aan hen te doen." Het gaat niet alleen om een vonnis, maar ook om recht te doen. Want de dag der wraak is immers; dat God het recht zal gaan herstellen naar de Goddelijke maatstaf. En dat zal Jezus met de Gemeente gaan doen. En dan gaan wij begrijpen, dat die maatstaf het Woord van God is, wat wij lezen in Ps. 149: vers 6: "De lofverheffingen Gods zijn in hun keel, een tweesnijdend zwaard is in hun hand." Wat is het tweesnijdend zwaard? Niet een snijdend zwaard, maar een tweesnijdend zwaard. En nu leren wij in de Bijbel, dat er maar één is, die het tweesnijdend zwaard heeft, dat uit zijn mond komt. Dat is Jezus Christus en de Gemeente krijgt dat zwaard ook in haar hand. In Openb. 1 vers 16 lezen wij: " En Hij (daar is Hij nog de grote Hogepriester, d.w.z. in deze tijd dus) had zeven sterren in zijn rechterhand en uit zijn mond kwam een tweesnijdend scherp zwaard." En wat dat tweesnijdend zwaard is, zegt Hebr. 4 vers 12: "Want het woord Gods is levend en krachtig en scherper dan enig tweesnijdend zwaard en het dringt door zó diep, dat het vaneenscheidt ziel en geest, gewrichten en merg, en het schift overleggingen des harten." En naar die maatstaf zal straks Jezus met de Gemeente het vonnis voltrekken.

Wie zijn werkelijk deze uitverkorenen? Die zich nu houden aan het Woord. Er zijn vandaag vele vreemde leringen, want wij leven in een tijd van grote afval. Velen zeggen b v., dat men niet bij die Bruidsgemeente kan behoren, als men niet in tongen spreekt. Weer anderen zeggen: men kan er niet bij behoren, als men niet eens in Jeruzalem geveest is, enz...Maar alleen diegenen, die zich vasthouden aan het Woord van God en die daarvan niet afwijken, die zullen in die dienst gezet worden en krijgen het tweesnijdend zwaard in handen, wat wij nu al hier mogen gaan leren. Maar nu niet om de oren er mee af te slaan, zoals Petrus deed; want wij leven nu nog in de genadebedeling, en zijn nog niet in de gerichts-bedeling.

En nu gaan wij nog iets anders zien over deze meetroede. Het woord, dat in Openb. 11 vers 1 wordt gebruikt voor die meetroede is in het Grieks "kalamos", en dat is gelijk aan het Hebreeuwse woord "cané", waarvan ons woord "canon" komt, wat regel of wet betekent

Wij weten, dat de Bijbel bestaat uit de canonieke boeken, en dat wil zeggen, dat deze boeken Goddelijke, geloofsregels of wetten bevatten. Bij de aanvang van elke bedeling geeft God een nieuwe canon, die voor die tijd dan geldig is. Als deze

meetstaf calamos wordt genoemd, dan is dat een teken, dat dat riet niet alleen een tuchtroede is, maar ook vaste regels heeft, die God zal gaan instellen voor de nieuwe orde van zaken, waaraan niet veranderd kan worden. Toen God de canon gaf aan de Joden voor het Oude Verbond, ontvingen zij deze Goddelijke regel door bemiddeling van engelen. Dat lezen wij op drie plaatsen in de Schrift, n.l. Hand.7 vers 52 en 53 Gal.3 vers 19 en Hebr.2 vers 2. wij als nieuwtestamentische Gemeente hebben de nieuwe canon ontvangen door middel van apostelen en profeten, van wie Jezus Christus Zelf de eerste Apostel en Profeet was. In Eph. 3 lezen wij over de nieuwe canon: "Daarnaar kunt gij bij het lezen u een begrip vormen van mijn inzicht in het geheimenis van Christus, dat ten tijde van vroegere geslachten (dus ook niet aan de Joden onder het Oude Verbond, onder die oude canon) niet bekend is geworden aan de kinderen der mensen." Het was dus die nieuwe canon, die absoluut verborgen bleef bij God, totdat de tijd gekomen was, dat dat Nieuwe tijdperk aanbrak, en toen gaf God dat geheimenis prijs. Wij moeten dus niet wandelen naar de oude regel, maar naar de nieuwe regel. En daarom wordt ook de Gemeente daarop gebouwd, wat staat in Eph. 2 vers 20: "gebouwd op het fundament van de apostelen en profeten, terwijl Jezus Christus Zelf de hoeksteen is." Hier zijn niet bedoeld de profeten van het Oude Verbond; velen denken dat wel, maar dan zou er moeten staan: "profeten en apostelen." Er staat echter: apostelen en profeten, d.w.z. de Nieuwtestamentische profeten waren ook apostelen. Zo was Paulus niet alleen apostel, maar ook profeet. Daarom was aan hem het geheimenis der Gemeente geopenbaard, en kon hij zeggen: "Wat ten tijde van vroegere geslachten aan de mensenkinderen niet bekend is geweest."

Deze nieuwe canon nu blijft lopen, totdat deze bedeling is afgesloten en de nieuwe, totaal andere orde van zaken zal beginnen als de Gemeente de meetroede gaat hanteren (Openb. 11 vers 1).

De eerste canon is door bemiddeling van engelen gegeven, de tweede door apostelen en profeten en de derde zal door de verheerlijkte heiligen gegeven worden, waarmee het Koninkrijk gaat beginnen. Dat wil echter niet zeggen, dat het Oude en Nieuwe Testament dan afgedaan zouden hebben, want verborgen zit ook deze derde er al in, zoals het Nieuwe Testament al verborgen zat in het Oude Testament. Maar het blijft verzegeld en verborgen de tijd aangebroken is, waarvan God alleen weet.

Wat is er nu in Openb.10 en 11 aan de gang? In Openb. 10 vers 4 spreken de zeven donderslagen uit de troon van God, en als Johannes dat wil neerschrijven, dan mag hij dat niet doen, maar moet ze zelfs verzegelen. En als er vandaag mensen zijn, die beweren, dat zij weten wat die zeven donderslagen gesproken hebben, dan zijn het leugenaars door de duivel gezonden. Want de zegels zullen niet eerder verbroken worden, voordat de nieuwe canon een aanvang neemt en de verheerlijkte heiligen die in hun bezit krijgen, want die canon staat al beschreven in die verzegelde boekrol, die Johannes moet opeten.

En dat is de derde canon van de regel, die God dan in handen der heiligen stelt; en dat is die meetroede van Openb. 11 vers 1, die zij opgegeten hebben (Openb. 10 vers 9). Het is dus een uitwendig werktuig, maar het is het Woord, dat wij dan naar binnen krijgen. En dat krijgt geen engel te eten, en dat krijgen de heiligen nu ook nog niet. Het wordt pas gegeven, als wij ons erfdeel in ontvangst genomen hebben. En dan zullen wij zien, dat deze derde canon ook reeds in het Oude en Nieuwe Testament verborgen staat, want dat verzegelde boekje vinden wij ook in Daniël! 12 vers 4 en 9. In de Openbaring, ons Nieuwe Testament, staat het dus wel genoemd, maar de inhoud er van zal ons pas bekend worden, als wij het gegeten hebben. Nu geldt voor

ons, de Gemeente, de regel, die begon na het kruis en met Pinksteren ons gegeven werd. Zoals de engelen de middelaars waren van de Oude, de apostelen en de profeten de middelaars van de Nieuwe, zo zullen de hemelse heiligen, de Bruid des Lams, de middelaars worden van de Laatste, nog heerlijker canon. Daarom kunnen zij ook met Christus als koningen, rechters en priesters en profeten heersen in het komende Godsrijk. En daarna komt geen nieuwe canon meer, want God is een drieëenheid, en alles, wat God doet, heeft het getal drie. Maar met de bijbel is dit nog niet het geval, die bestaat immers uit het Oude en Nieuwe Testament, want er ontbreekt nog een derde boek. Maar dat komt! Want de derde dag is nog niet aangebroken. Kijk eens naar de bruiloft te Kanaän in Joh. 2, waar staat in vers 1, dat er op de derde dag een bruiloft was. Wij zijn nu nog altijd in de tweede dag van de genade, en op de derde dag begint het Koninkrijk, waarop Jezus Zijn heerlijkheid gaat openbaren, doordat Hij nieuwe wijn geeft, die veel heerlijker is dan de oude. En zoveel heerlijker als het Nieuwe Verbond is dan het Oude, zoveel heerlijker zal het toekomstige Verbond zijn dan dit, waarin wij nu leven. En dat kan ook niet anders, want dan zullen de hemelse heiligen bij God zijn en bij het Lam en de uitvoerders worden van Zijn eeuwig raadsplan, doordat zij dat geheimenis in hun binnenste krijgen, wat God nu nog verborgen houdt. De duivel zou wel graag inzage daarvan krijgen, maar het is verzegeld! Onze Losser echter zal het straks nemen uit de hand des Vaders om het open te breken, opdat de Gemeente het op eten. Het wordt niet ter inzage van de hemelingen gegeven, de engelen, maar de Gemeente moet er kennis van krijgen door het op te eten. Ja, dat is wonderbaar! En als zij deze innerlijke kennis hebben gekregen, kunnen zij gaan meten naar die nieuwe maatstaf van God, wat niet alleen een kastijding gaat worden voor allen, die op aarde hardnekkig zijn: Israël en de volkeren, maar ook een kastijding ten verderve voor satan en zijn engelen. Nú lopen de grenzen zó, dat zij in de luchtlagen mogen zijn; dat is hun gebied, dat God hun toegewezen heeft voor deze tijd. Maar als de Gemeente gaat meten, moet satan met zijn demonen er uit. Laten wij niet te klein van onze God denken, maar verstaan de wonderlijke heerlijkheid van het erfdeel, dat ons wacht. God wil door de Gemeente Zijn ganse schepping tot heerlijkheid brengen, opdat er een nieuwe hemel en aarde komen kan, maar voordat het zover is, moet er eerst nog een bedeling aan voorafgaan. Wij hebben uitvoerig stilgestaan bij dat meten van die tempel en wat een geweldige boodschap dit is, want wij zien hier de Gemeente handelend optreden bij het geestelijk herstel van Israël. Israël's tempeldienst wordt immers niet eerder door God en Christus erkend, voordat de verheerlijkte Gemeente hem gemeten heeft. En als de Gemeente de tempel, het altaar en degenen, die daar aanbidden, gemeten heeft, dan vinden wij in Openb, 11 vers 3, dat de Heer tot Johannes zegt: "En Ik zal mijn twee getuigen last geven om, met een zak bekleed, te profeteren, twaalf honderd zestig dagen lang." En wie zijn nu deze twee getuigen, deze twee profeten?

De Schrift zelf geeft ons daarop het antwoord in Openb. 11 vers 5 - 14. Allereerst moeten wij goed gaan zien, dat het hier gaat om twee heel bijzondere getuigen en profeten, die als martelaren vermoord zullen worden door de antichrist. In die komende ontzettende anti-christelijke tijd, die komt, als de Gemeente weg is, zullen er vele martelaren zijn, zoals vermeld is onder het zesde zegel (Openb. 6 vers 9 en 10. Maar hier is sprake van twee heel bijzondere martelaren, want het zijn twee mensen, die de enigen zijn, die de antichrist drie en een half jaar durven wederstaan, omdat zij in die tijd onaantastbaar zullen zijn. Want iedereen, die de antichrist durft te wederstaan, dat kost hem zijn leven. Maar deze twee getuigen van God zullen twaalf honderd zestig dagen lang de waarheid vertellen, wie die antichrist is, n.

I. dat het de leugenaar is en de zoon van de duivel, en dat elk mens, die voor hem knielt, voor eeuwig verloren zal gaan. Dat zeggen zij openlijk, want zij zijn Gods getuigen. Hier zien wij dus, dat zij twee bijzondere getuigen zijn, die in een bijzondere volmacht van God staan, wat wij lezen in Openb. 11 vers 5: "En indien iemand hun schade wil toebrengen, komt er vuur uit hun mond en het verslindt hun vijanden; en indien iemand hun schade wil toebrengen, moet hij zó de dood vinden. Dezen hebben de macht den hemel te sluiten, zodat er geen regen valt gedurende de dagen van hun profeteren; en zij hebben macht over de wateren, om die in bloed te veranderen en om de aarde te slaan met allerlei plagen, zo dikwijls zij willen."

Zulke profeten, die in zulk een heel bijzondere volmacht van God staan, zijn er nog nooit geweest! Het zijn dus geen gewone mensen. Al het voorgaande ziet Johannes, maar deze twee getuigen ziet hij niet want in vers 3 staat: "En Ik (de Here Jezus) zal mijn twee getuigen last geven." Jezus Zelf gaat hem die twee getuigen beschrijven en hem vertellen, wat er met die twee getuigen gaat gebeuren. Het zijn dus profeten, die bijzonder door Jezus gekend zijn. En daarom zien wij dus iets heel belangrijks in vers 4: "Dit zijn de twee olijfbomen, en de twee kandelaren, die voor het aangezicht van den Here der aarde staan." Let u op, er staat niet: "die voor het aangezicht van den Here "zullen staan", maar: "staan".

Toen Johannes dit van Jezus hoorde, stonden zij al voor de Heer. Dat zijn toch merkwaardige mensen, die meer dan 2000 jaar geleden leefden en toch niet dood zijn!

In vers 1 zijn de handelende heiligen de verheerlijkte Gemeente in de hemelse gewesten, die als hemelse heiligen vanuit de hemel de tempel moeten meten. Zij zijn dus onzichtbaar voor de mensen op aarde. En nu zegt Jezus: "Ik zal daarbij Mijn twee getuigen geven." zij gaan dus samenwerken met die hemelse heiligen, de Gemeente. Alleen met dit onderscheidt de hemelse heiligen zijn in de hemelse gewesten en de twee getuigen zijn twee mensen, die uit de hemel op de aarde komen, om daar het werk te doen.

Ook is er dit onderscheid: Israël en de volkeren zien en horen die hemelse heiligen, de Gemeente, niet, en die kunnen zij dus ook niet vervolgen. Maar deze twee worden gezien en gehoord, want zij treden op en worden gehaat, vervolgd en tenslotte gedood. Hierdoor zien wij nog een verschil: de Gemeente, als hemelse heiligen, kunnen niet meer gedood worden, want die hebben een verheerlijkt opstandingslichaam, dat nooit meer sterven kan. Maar deze twee getuigen, die uit de hemel komen, die blijken dus een sterfelijk lichaam te hebben, want zij kunnen wel gedood worden. Dat zijn dus twee profeten, die in deze tijd in de hemel zijn, en die dan op aarde komen met een sterfelijk lichaam. Hoe kan dat? Wel, die twee vinden wij dan ook in de Bijbel. Henoeh, die een profeet was, is niet gestorven, maar levend in zijn sterfelijk lichaam ten hemel gegaan en hij is er nog. En er is nog een andere profeet, Elia, die ook niet gestorven is. Zij hebben niet het verheerlijkte lichaam ontvangen, want dat was er nog niet, omdat Jezus nog niet verheerlijkt was. Beiden waren heel bijzondere profeten, die nog moeten sterven om het verheerlijkte opstandingslichaam te ontvangen.

De wereld vergaapt zich vandaag er aan, dat er mensen op de maan geweest zijn, die na enige dagen terugkwamen naar de aarde. Maar straks geeft God de wereld wat anders te zien, als twee mensen, die eeuwen gleden op de aarde woonden en naar de hemel gegaan zijn bij God, terugkeren op de aarde en gaan zeggen, hoe heerlijk de hemel is, maar hoe vreselijk de hel is, en dat de antichrist, die dan op de aarde heerst, de leugenaar is, en dat zij hem niet moeten geloven, omdat zij anders

met hem naar de hel gaan en eeuwig verloren zijn. Grote gebeurtenissen werpen hun schaduw vooruit!

Waarom spreekt men vandaag zo over ruimtevaart? Omdat de ware ruimtevaart van Gods kinderen voor de deur staat, en satan altijd vooruit grijpt.

De Heer spreekt in vers 3: "Ik zal mijn twee getuigen last geven om met een zak bekleed te profeteren." "Met een zak bekleed" betekent, dat deze twee profeten boete-predikers zijn, maar zijn tevens oordeelsprofeten, want als hun vijanden hun schade willen toebrengen, dan komt er vuur uit hun mond, dat hun vijanden verslindt. Wij weten toch, dat Elia in Israël de macht had de hemel te sluiten tijdens de dagen van zijn profeteren, en dat was drie en een half jaar.

En wij lezen in vers 6: "Dezen hebben de macht den hemel te sluiten, zodat er geen regen valt gedurende de dagen van hun profeteren." En dat is ook drie en een half jaar lang. Er is geen andere profeet, die die macht had, dan alleen Elia, die levend ten hemel opgenomen is in zijn sterfelijk lichaam.

In Mal. 4 vers 5 en 6 staat geschreven: "Zie, Ik zend u den profeet Elia (en dat profeteerde Maleachi dus eeuwen, nadat Elia al lang in de hemel opgenomen was), voordat de grote en geduchte dag des Heren komt. Hij zal het hart der vaders terugvoeren tot de kinderen en het hart der kinderen tot hun vaders, opdat Ik niet kome en het land treffe met den ban." Wij zien dus, dat Elia moet Komen vóór dat de grote en geduchte Dag des Heren komt, en die komt.

Als Jezus Christus met Zijn hemelse heiligen op de Olijfberg komt, en de antichrist vernietigd wordt, terwijl satan met zijn engelen in de put des afgronds wordt geworpen, dan richt Hij Zijn Duizendjarig Rijk op, en dat is de grote doorluchtige dag des Heren.

Wij leven nu nog in de dagen, dat de mensen het te zeggen hebben; maar in de dag des Heren heeft de Heer het alleen te zeggen.

Nooit zou Jezus Christus met Zijn heiligen hier kunnen komen, als Hij niet eerst Elia gezonden zal hebben. Anders zou God Zijn Woord niet nakomen; en dat is een onmogelijkheid. Daarom begint de Here ook met het herstel van Israël, opdat het de tempel zal gaan bouwen, die God echter eerst niet erkent. Pas, wanneer de Gemeente deze tempel moet gaan meten, wordt het een tempel Gods. Waarom moet dit op het laatst nog gebeuren? Omdat er immers geprofeteerd is, dat de antichrist in de tempel Gods zal gaan zitten. Door deze grote overtreding, waarmee hij de maat vol maakt, zal het Woord van Mal. 4 vers 5 en 6 in vervulling gaan en de grote en geduchte dag des Heren aanbreken, die het oordeelsgericht inhoudt over Israël om het weer terug te voeren naar God, en over de goddeloze volken, die tegen Israël ten strijde optrokken, om hen te vernietigen (Harmagedon).

Zo zien wij dus, hoe de hemelse heiligen, de Gemeente, samenwerken met die twee profeten op aarde.

En dat Elia eerst zal moeten komen, voordat de Messias voor Israël kan komen.

Merkwaardig is het, dat de vrome Jood van vandaag op iedere sabbat in zijn gebeden Elia gedenkt. Waarom nu juist op de sabbat?

Omdat zij weten, dat eens voor hen de Sabbat vervuld zal worden in het grote Vrederijk, dat dat de grote Sabbat des Heren is, die komen zal.

Zesduizend jaar wordt aan de mens gegeven en het zevende duizend jaar, zal de grote dag des Heren zijn, de Sabbat. En nu weten de Joden dus, die dag des Heren kan niet komen, vóóordat eerst Elia zal komen, en daarom is hun gebed op elke sabbat: "O Heer, zendt ons toch Elia, opdat de ware Sabbat voor ons gaat komen."

Niet alleen op elke sabbat gedenkt de Jood Elia, maar ook op elk bruiloftsfeest wordt een stoel klaar gezet voor Elia en ook voor hem gedekt. En waarom juist op het

bruiloftsfeest? Omdat de grote dag des Heren niet alleen de Sabbat voor de Joden wordt, maar ook het grote Bruiloftsfeest. De Gemeente viert haar Bruiloftsfeest als de Bruid van het Lam, maar Israël viert zijn bruiloft met Zijn Koning, Israël is de aards vrouwen de Gemeente de hemelse vrouw, althans geestelijk verstaan.

Jacob kwam om Rachel, maar hij kreeg eerst Lea, en toen hij de bruiloftsweek met Lea doorgemaakt had, kreeg hij pas Rachel.

En zo is het ook met Jezus gegaan; Hij was gekomen tot de Zijnen, Israël (om Rachel), maar Hij heeft Lea (de Gemeente) gekregen. En als de Bruiloftsweek vol gemaakt is, dan komt het Bruiloftsfeest met Rachel (Israël). En dit feest (tevens het herstel van Israël) kan pas komen, als Elia gekomen zal zijn.

In Matth. 17 vers 10 lezen wij, hoe de discipelen Jezus een vraag hierover stellen: "Hoe kunnen dan de Schriftgeleerden zeggen, dat Elia eerst moet komen?"

Want Jezus is de Messias, die reeds gekomen was en zij zagen Elia pas daarna op de berg der verheerlijking. Hoe zit dit nu? "Hij antwoordde en zeide: Elia zal wel komen en alles herstellen, maar Ik zeg u, dat Elia reeds gekomen is, en zij hebben hem niet erkend. " Voor velen is dit een moeilijk te begrijpen tekst. Maar Jezus doelde hier op Johannes de Doper, die niet Elia was, maar wel rustte de geest van Elia op hem. En Jezus zegt verder ook: "Elia zal wel komen, en alles herstellen.

"Maar dit kan niet slaan op Johannes de Doper, want die heeft niets hersteld. Maar als Elia komt, zal hij de vervallen hut van David gaan herstellen, en dat gebeurt bij de tweede komst van Jezus op aarde. En als de Heer opdracht geeft aan Zijn hemelse heiligen om de tempel nu te gaan meten, zien wij dus, dat het herstel van Israël gaat beginnen, want dat is verbonden met Jezus Zijn wederkomst.

Dat zegt Petrus, vervuld met de Heilige Geest duidelijk in Hand. 3 vers 19, waar hij het Joodse volk toeroept: "Komt dan tot berouw en bekering, opdat uw zonden uitgedelgd worden, opdat er tijden van verademing mogen komen van het aangezicht des Heren, en Hij den Christus, die voor u tevoren bestemd was, Jezus zende; dien de hemel moest opnemen tot de tijden van de wederoprichting aller dingen." Ziet u nu, dat Jezus zolang in de hemel moet blijven, totdat de tijd gekomen is van de wederoprichting aller dingen. En dat zal Elia komen doen, en daarom wordt Elia ook gezonden om de dingen op te richten, zoals Jezus het reeds zeide in Matth. 17 vers 10.

Ziet u hoe duidelijk de Schrift is! En hoe Elia's taak in het bijzonder Israël geldt?

Maar God heeft op aarde niet alleen Israëlieten, die Hij terug en tot bekering wil brengen, maar ook nog een geweldige heidense volkerenwereld. En daarom komt met Elia nog een andere profeet, die geen Israëliet is, maar bijzonder als profeet onder de volkerenwereld is opgetreden: Henoch. Want vóór de zondvloed bestond Israël nog niet. Henoch zouden wij vandaag dus een heiden kunnen noemen, en hij trad op voor een volkerenwereld, die in grote goddeloosheid leefde, om het oordeel hen aan te zeggen; n.l. de zondvloed. Zo zal God opnieuw deze man zenden, vóórdat het grote oordeel gaat komen over de tegenwoordige volkerenwereld. Zoals Elia dus bijzonder optreedt voor Israël, zo zal Henoch voor de overige volkeren optreden met dezelfde volmacht. Welk een genade van God!

Dat hij deze taak heeft, dat lezen wij in het Nieuwe Testament in de brief van Judas. Daar wordt het kenmerk van Henoch als profeet naar voren gebracht. Dat zegt ons vers 14: "Ook over hen heeft Henoch, de zevende van Adam af, geprofeteerd, zeggende: Zie, de Here is gekomen met zijn heilige tien duizenden, om over allen de vierschaar te spannen en alle goddelozen te straffen voor al hun goddeloze werken, die zij goddeloos bedreven hebben en voor al de harde taal, die de goddeloze

zondaars tegen Hem gesproken hebben." Wat had Henoeh dus voor een taak? Om te verkondigen, dat de Heer met Zijn heiligen komt, om het oordeel te brengen. Zo zien wij dus, hoe deze twee mensen, heel bijzondere profeten van God en van Christus waren. Henoeh trad op, toen de eerste volkerenwereld zich rijpte voor de zondvloed en God er een eind aan moest maken. En gaf God Henoeh als profeet aan die volkerenwereld, opdat zij zich zouden bekeren. En Elia zien wij optreden in Israël, als bijna heel Israël zich voor Baäl buigt om het terug te voeren naar God. En die taak gaan zij dus ook nog eens vervullen aan het einde. Daarom heeft God hen nog niet laten sterven, zoals alle andere profeten gestorven zijn; want Henoeh en Elia zijn de enige twee uitzonderingen. Zij zijn door God in hun sterfelijk lichaam opgenomen in de hemel, om bewaard te worden voor deze tijd, die nu komt. Dan keren zij terug naar de aarde om daar hun loopbaan te voleindigen als het laatste gericht én voor Israël én voor de volkerenwereld staat te komen om hen tot bekering en boete te roepen. Daarvoor krijgen zij drie en een half jaar. En als deze om zijn, dan laat God toe, dat zij de martelaars kroon krijgen op hun geweldig werk. Want deze profeten hebben een heel bijzondere arbeid voor de Heer mogen verrichten. En daarom valt hun de grote genade te beurt, dat God toelaat, dat zij na drie en een half jaar vermoord worden, en dat dit geschiedt op dezelfde plaats, waar ook hun Heer gekruisigd is. Dat is voor hen een bijzondere zegen en eer, die God hun geeft. Maar zij staan na drie en een halve dag op, en varen ten hemel; zij krijgen dus dezelfde eer als hun Heer.

In Openb. 11 vers 4 zegt de Heer ook: "Dit zijn de twee olijfbomen." Wat bedoelt de Heer hier mee? De Schrift verklaart zichzelf. Toen na de zeventigjarige ballingschap een deel van Israël terugkeerde onder leiding van Zerubbabel en Jozadak, waren het voornamelijk de twee stammen van Juda om het altaar en de tempel te gaan bouwen. En bij dat toenmalige herstel van Israël, werd er een openbaring gegeven door de profeet Zacharias gedurende die tempelbouw. Dat lezen wij in Zach. 4 vers 2: "Wat ziet gij? Daarop antwoordde ik: ik zie daar een kandelaar, geheel van goud, met een oliehouder aan zijn top; hij heeft zeven lampen, en telkens zeven toevoerbuizen voor de lampen er bovenop; en twee olijfbomen steken boven hem uit, de ene rechts en de andere links van den oliehouder. Ik hernam en vroeg den engel, die met mij sprak: Wat betekent dit, mijn Meer? Toen gaf de engel die met mij sprak, mij ten antwoord: Weet gij niet, wat dit betekent? Ik zeide: Neen, mijn heer. Hij antwoordde mij: Dit is het woord des Heren tot Zerubbabel: niet door kracht noch door geweld, maar door mijn Geest! zegt de Here der heerscharen." Wat betekent dat?

Zerubbabel en Jozadak hadden van de Heer de roeping en opdracht gekregen om het altaar en de tempel te herstellen na de ballingschap. Bij die taak ondervonden zij veel moeite en strijd en nu was de profeet Zacharia gekomen om hun door dit visioen als het ware het geloof daarvoor te geven. Die gouden kandelaar was het beeld van het Joodse herstel. En vandaag ziet men in Israël overal weer die Joodse kandelaar als nationaal embleem van Israël. En de Heer liet in dat visioen die twee olijfbomen zien, die zorgen moesten, dat er genoeg olie kwam om die kandelaar te doen branden. En olie is het beeld van de Geest. En daarom staat er ook, "Want niet door kracht noch door geweld, maar door mijn Geest". En zo rustte de Heer in die tijd Zerubbabel en Jozadak met bijzondere geesteskracht en met een zalving van de Heilige Geest toe om dat grote, werk tot stand te brengen. Dat was in het verleden, maar in Openb. 11 vers 4 zijn wij gekomen op hetzelfde punt, maar nu gaat het om het werkelijk, blijvende eeuwige herstel van Israël, dat uit de grote diaspora van bijna 2000 jaar terugkomt. En daarom heeft God de opdracht gegeven, dat altaar en

tempel gemeten moeten worden door de hemelse heiligen, de Gemeente. En daarna zend Hij Zijn twee getuigen, Elia en Henoch, vol van volmacht van de Heer.

In heel de Schrift zien wij, dat, als God met Israël begint, Hij twee getuigen roept, zoals Mozes en Aäron, om Israël uit Egypte naar het beloofde land te brengen.

Terwijl Jozua en Kaleb geroepen waren om Israël in dat beloofde land te brengen.

En hebben juist gezien, dat na de zeventigjarige ballingschap opnieuw twee getuigen: Zerubbabel en Jozadak, geroepen werden om altaar en tempel te herbouwen. En zo zal Hij ook bij het laatste en blijvende herstel van Israël, Zijn twee getuigen hebben in Elia en Henoch, die de machtigsten zullen zijn.

En daarom staat er in Openb. 11 vers 4: "Dit zijn de twee olijfbomen en de twee kandelaren." Deze twee getuigen zijn niet alleen olijfbomen, maar ook de twee kandelaren, de lichtdragers, want de Gemeente, de Lichtdraagster, is in die dagen al weggenomen.

In Openb. 11 vers 4 lezen wij ook nog iets anders: "Dit zijn de twee olijf bomen en de twee kandelaren, die voor het aangezicht van den Here der aarde staan."

Wij hebben in Openb. 10 al gelezen, hoe de Heer Zijn linkervoet op de aarde zet en Zijn rechervoet op de zee, en daarmee dus de hele aarde in bezit neemt, en het Koningschap over deze aarde aanvaardt.

En nu zijn die twee getuigen de voorlopers van dat wonderbare Koninkrijk. Nu is het iets bijzonders, als God onder Jozua Israël in het beloofde land brengt, wat eigenlijk al de aanvang is van het Koninkrijk Gods op aarde, dan zegt Jozua in Jozua 3 vers 11: "Ziet de ark des Verbonds van den Here der ganse aarde trekt voor u over." Maar als Israël afhoereert, dan vinden wij, hoe God vanaf dat ogenblik weer de Heer des hemels wordt, want Hij moet Zich terugtrekken. En ook tijdens de zeventigjarige ballingschap vinden wij overal in de Schriften staan, dat God de Heer des hemels is. Maar als na de zeventigjarige ballingschap God zich weer over Israël ontfermt, en er weer een herstel komt van altaar en tempel, dan staat er in Zach. 4 vers 14: "Toen zeide hij: Zij zijn de twee gezalfden, die vóór den Here der ganse aarde staan." En dat is weer het herstel van Israël. Maar van daag is Hij de Heer des hemels. Maar als straks de twee laatste gezalfden gaan komen, dan staan zij voor de Heer der ganse aarde, en dat is dan de laatste maal.

En nu lezen wij in Openb. 11 vers 7: "En wanneer zij hun getuigenis zullen voleindigd hebben, zal het beest, dat uit den afgrond opkomt, hun den oorlog aandoen en het zal hen overwinnen en hen doden."

Wij zien dus, dat als zij drie en een half jaar hun getuigenis en hun werk hebben volbracht en in die tijd niemand hen zal hebben kunnen doden, omdat zij in een bijzondere volmacht staan, dat het beest dat uit de afgrond komt, de incarnatie van satan, hen doodt. Als zij die drie en een half jaar profeteren, dan is de antichrist er al wel, maar nog niet in zijn eindstadium, en pas als hij ook drie en een half jaar opgetreden is, dan vaart de duivel in hem, en wordt hij als het ware werkelijk de satan in het vlees. En dan kan hij de twee getuigen Gods doden, maar alleen, omdat God dat toelaat. Zij worden dus niet door een gewoon mens gedood, maar door het beest uit de afgrond.

En dan zal hun lijk blijven liggen, zoals vers 8 zegt: "op de straat der grote stad, die geestelijk genoemd wordt Sodom en Egypte, alwaar ook hun Here gekruisigd werd". En dat is Jeruzalem. En vers 9 gaat verder: "En uit de volken en stammen en talen en natiën zijn er, die hun lijk zien, drie en een halve dag, en zij laten niet totdat hun lijken in een graf worden bijgezet." "Die hun lijk zien", heeft in de vorige eeuwen wat hoofdbreken gekost, hoe dat zal kunnen, maar vandaag is dat probleem opgelost, omdat wij de wereld-televisie hebben, die dan geheel in handen van satan zal zijn als

aan een grote misdadiger het doodvonnis voltrokken wordt, dan krijgt hij tenminste nog een begrafenis. Maar dan zien wij hoe diep de wereld weggezonden zal zijn, dat men zelfs deze heilige getuigen van God, die niet anders dan voor de zaak van God gestaan hebben en voor de waarheid, en die de mensen oproepen hebben tot bekering, zó haat, dat als zij gedood zijn, men hun niet de laatste eer van een begrafenis wil geven. Zo groot zal de haat zijn in het mensenhart en dat is wel het allerergste! En hieraan zien wij, hoe diep dan de wereld gezonden zal zijn, wat ook uit zal komen in een uitzinnige feestvreugde over de dood van die twee heilige mannen Gods, zodat men elkander geschenken gaat zenden (vers 10).

Wij zouden kunnen zeggen: "waarom laat God dat nu toe?" Omdat deze twee profeten na drie en een half jaar met grote macht van Jezus getuigd te hebben en de antichrist als de leugenaar ontmaskerd te hebben, gedood worden, maar zoals Jezus na drie en een halve dag weer levend worden en ten hemel varen; dat is het grootste getuigenis, dat door de hele wereld aanschouwd zal worden door de televisie. Daarom is hun leven en sterven en ook hun verrijzenis en hemelvaart een kroongetuigenis.

Als wij goed opletten, dan is dat boek de Openbaring, dat nu zijn vervulling gaat krijgen, eigenlijk een boek van ruimtevaart, want wij vinden er steeds mensen in, die naar de hemel gaan en ook die uit de hemel op aarde terugkeren. Het zal beginnen met de opname der Gemeente. Dan komen die twee getuigen op aarde en varen ook weer ten hemel, wat de wereld zien zal. Maar er zijn nog meer, die die ruimtevaart gaan beleven, want ook die vier en veertig duizend worden tijdelijk van de aarde weggenomen. Het boek Openbaring is dus in de ware zin een hemelvaartboek. En daarom is het een teken des tijds, dat men vandaag zo bezig is met de ruimtevaart; want satan is de grote na-aper Gods.

In Openb. 11 vers 11 lezen wij nog: "en zij gingen op hun voeten staan en grote vrees viel op allen, die hen aanschouwden. "Dat kunnen wij ons wel indenken, want zij dachten met deze vijand afgerekend te hebben, en eindelijk God overwonnen te hebben. Maar dan zien wij pas, dat God altijd Overwinnaar is. En dat er dan grote vrees op hen valt, komt om dat zij dan gaan verstaan, dat zij zich schuldig gemaakt hebben aan de grootste misdaad door Gods getrouwe getuigen te vermoorden en daarover feest te vieren. En die feestvreugde wordt verstoord, doordat die twee getuigen levend worden en vrees valt over het mensdom. Zolang het schijnbaar goed gaat, kan de mens een grote mond opzetten en God bespotten en meent hij alles te kunnen doen. Zoals Belsazar als koning in zijn paleis een groot goddeloos feest vierde, waarbij Gods heilige vaten uit de tempel verontreinigd werden door het gebruik bij zijn drinkgelagen, terwijl hij God bespote. En dan ziet diezelfde koning in eens een hand, die op de muur schrijft, en hij begint te beven als een rietje. En als dan Daniël komt om hem de woorden Gods te verklaren, dan hoort hij zijn oordeel, dat God die zelfde nacht aan hem voltrokken zal. Dan wil die koning nog proberen te redden, wat te redden valt en wil daartoe aan de dienstknecht Gods, Daniël, een groot geschenk geven, dat echter door hem afgewezen werd. Want de koning bekeerde zich niet. Denkt niet, dat als er vrees over de wereld komt, men zich ineens gaat bekeren.

Men gaat door met zijn goddeloos leven, want alleen angst en vrees voor het oordeel, bekeert de mens niet, maar wel waarachtig berouw over eigen zonden en misdaden. In Openb. 11 vers 13 lezen wij van Gods strafgericht over hen: "En te diep ure kwam er een grote aardbeving en een tiende deel der stad stortte in, en zeventuizend personen werden door de aardbeving gedood en de overigen werden zeer bevreesd

en gaven den God des hemels eer. " Dat klinkt misschien mooi, maar dat is slechts van tijdelijke aard.

Hun laatste kans is hier al praktisch voorbij. Want die overgeblevenen hebben die twee getuigen van God niet geloofd en zich niet bekeerd tot God. Dat is een verhard volk, dat het eindoordeel tegemoet gaat.

Vers 14 zegt dan: _Het tweede wee is voorbijgegaan, zie, het derde wee komt spoedig." En dan lezen wij in vers 15: "En de zevende engel blies de bazuin: en luide stemmen klonken in den hemel, zeggende: Het koningschap over de wereld is gekomen aan onzen Here en aan zijn Gezalfde, en Hij zal als koning heersen tot in alle eeuwigheden. " Deze twee getuigen waren dus op aarde onder de zesde bazuin, en nu , nadat zij dus ten hemel opgenomen zijn, gaat de zevende bazuin klinken. En die kondigt allereerst aan, dat Christus het koningschap over de aarde aanvaard heeft. En de stemmen, die in de hemel klinken zijn van de hemelse heiligen, die daar opgenomen zijn. En Christus zal als Koning heersen tot in alle eeuwigheden, d.w.z. niet alleen in het Duizendjarig Rijk, maar ook in alle aionen, die daarna volgen. En nu lezen wij verder, dat de vier en twintig oudsten, die de vertegenwoordigers zijn van de Gemeente, en die daar bij God op hun troon zijn gezeten werpen zich op hun aangezicht en gaan God aanbidden, zeggende in vers 17 en 18: "Wij danken U, Here God, Almachtige, die is en die was, dat Gij Uw grote macht hebt opgenomen en het koningschap hebt aanvaard; en de volkeren waren toornig geworden, maar Uw toorn is gekomen en de tijd voor de doden om geoordeeld te worden en om het loon te geven aan uw knechten, profeten en aan de heiligen en aan hen, die Uw naam vrezen, aan de kleinen en de groten en om te verderven, wie de aarde verderven." In vers 19 gaan wij de lijn weer volgen van Israëls geestelijk herstel: "En de tempel Gods, die in den hemel is, ging open en de ark van zijn verbond werd zichtbaar in zijn tempel. "De ark des Verbonds is het bijzondere voorwerp, dat speciaal met Israël verbonden is, want de Gemeente heeft geen ark des Verbonds.

Mozes kreeg immers de opdracht van God om alles voor de tabernakel te maken naar het voorbeeld, dat hem getoond werd in de hemel. Er stond dus niet alleen in Israël een ark des Verbonds met goud overtrokken in het heilige der heilige, maar ook bij God in de hemel. En daarom wordt het hier in vers 19 ook bijzonder genoemd: de ark van Zijn verbond. Wat wil dat zeggen? Wij weten, dat in de met goud overtrokken ark in Israël de boekrollen bewaard werden. Maar in de ark in de hemel, waarvan Israël slechts een afschaduwing had, liggen alle verbonden, die God met Israël heeft gesloten, al de beloften, die God aan Israël heeft gegeven, al de toezeggingen, die God aan Israël heeft gedaan, grote en kleine, liggen daar in Zijn verbondsark bewaard, in het Heilige der Heilige bij God.

God zal Zijn beloften Zijn toezeggingen aan Israël, hoe groot en hoe klein ook, waar maken naar de letter tot de laatste letter toe.

Maar zij moeten rusten, totdat Gods tijd gekomen is. Daarom blijft dat heiligdom nog onttrokken aan hun oog. Maar in de dagen van de zevende bazuin, zien wij God een aanvang maken met Israël, en dan gaat ook de tempel in de hemel open en wordt de Verbondsark zichtbaar.

En dat betekent: van dat ogenblik af zullen al de beloften Gods, die in die ark liggen, in vervulling gaan. En hier zien wij dus het grote moment, waar het dus eigenlijk naar toe gaat: een volledig herstel voor Israël.

Maar, dat gaat gepaard met ontzettende oordelen en gerichtten over allen, zowel Joden, die daar niet meer aan geloven als ook de heidenwereld, die daar tegen in verzet zijn met satan en zijn trawanten.

En dat lezen wij in vers 19b: "en er kwamen bliksemstralen en stemmen en donderslagen en aardbeving en zware hagel." Als God Zijn plan met Israël gaat volvoeren, dan zullen al zijn vijanden vernietigd , worden, die daar tegen zijn. Zoals in het verleden van de afschaduwing van deze verbondsark, bijzondere goddelijke kracht en macht openbaar kwam, om Israël het beloofde te geven en zijn vijanden te vernietigen, zo zal dan van deze hemelse, ware verbondsark een ontzagwekkende macht en kracht uitgaan. En zo zal het straks zijn in de eindtijd: allen, die niet de laatste kans van redding in het bloed van Christus aangegrepen hebben, komen onherroepelijk om.

In de Bijbel staat niet vermeld, waar de ark des Verbonds uit de tempel te Jeruzalem gebleven is. De overlevering zegt, dat Jeremia van God de opdracht kreeg om de ark weg te nemen, opdat deze niet zou vallen in de handen van Nebucadnezar. De vrome Jood gelooft nog altijd, dat, als de Messias komt, ook weer de ark terugkeren zal.

Maar hier in vers 19 zien wij de werkelijkheid, n. l. de ark, die bij God in de hemel is en zichtbaar wordt. En daarin zien wij weer een grote schrede verder naar het volledig herstel van Israël. Het begin daarvan vinden wij dan ook beschreven in Openb. 12 vers 1 - 6: _En er werd een groot teken in den hemel gezien: een vrouw, met de zon bekleed, met de maan onder haar voeten en een krans van twaalf sterren op haar hoofd; en zij was zwanger en schreeuwde in haar weeën en in haar pijn om te baren. En er werd een ander teken in den hemel gezien, en zie, een grote rossige draak met zeven koppen en tien horens, en op zijn koppen zeven kronen. En zijn staart sleepte één derde van de sterren des hemels mede en wierp die op de aarde. En de draak stond voor de vrouw, die baren zou, om, zodra zij haar kind gebaard had, dit te verslinden. En zij baarde een zoon, een mannelijk wezen, dat alle heidenen zal hoeden met een ijzeren staf; en haar kind werd plotseling weggevoerd naar God en zijn troon. En de vrouw vluchtte naar de woestijn, waar zij een plaats heeft, door God bereid, opdat zij daar twaalf honderd en zestig dagen onderhouden zou worden. " Johannes ziet hier een teken, dus niet een werkelijke vrouw, het is een symbolisch teken: een vrouw met de zon bekleed. Wie is deze vrouw? Het gaat hier om een symbolische vrouw, die huwelijksgemeenschap heeft gehad met een man, want zij is zwanger. Wij weten, dat in Jeremia en Hosea sprake is van een overspelige vrouwen dat is Israël. Wij lezen daar, hoe God haar tijdelijk overgeeft in de handen van hem met wie zij afhoereert. Dus aan de heidense volkeren, totdat de tijd komt, dat God haar weer zal aannemen en haar opnieuw zal huwen (Hos. 3 vers 3). In Hos. 2 vers 13 lezen wij: "Daarna zie, Ik zal haar lokken, en haar leiden in de woestijn, en spreken tot haar hart (Ziet u, waar God haar weer opnieuw gaat trouwen?) En ook lezen wij in Openb. 12 vers 6, dat God haar in de woestijn leidt. En dat is dus Israël, die weer hersteld wordt als geestelijk orgaan. Al gaat zij dan ook nog door een druk heen, want die vrouw moet drie en een half jaar in de woestijn blijven, maar daar zal God tot haar hart spreken en daar zal zij zich waarachtig weer tot God wenden en dan wordt zij weer Zijn vrouw." Daartoe heeft God haar met de zon bekleed. En wie is de zon? Maleachi zegt: "Over ulieden zal de zon der gerechtigheid opgaan" en dat betekent, dat Israël bekleed wordt met het Koningschap van Christus.

Maar wij zien meer: "de maan onder haar voeten". Wie is de maan? Dat is de heerser van de nacht. Zo zien wij, dat ook de duivel, die haar vervolgd, in deze tijd onttroond en onder haar voeten gelegd zal worden. En ook zien wij een krans van twaalf sterren op haar hoofd. Wat wil dat zeggen?

Daar zien wij de heerlijkheid der twaalf stammen hersteld, die de gloriekroon is van Israël. Nu is Israël nog de staart der volkeren, maar bij haar herstel wordt zij het hoofd van alle natiën, de aardse koningin, en daarom die krans van twaalf sterren op haar hoofd.

Zij brengt nu de eerste vruchten voort voor haar Man en Heer, d.w.z. zij baart Hem wedergeboren zonen. Wij zien hier ook een ander teken, de draak, de satan, die het jongske, dat zij baren zal, wil verslinden.

Maar dat gebeurt niet, want haar kind wordt plotseling weggerukt naar God en Zijn troon.

Sommigen denken, dat deze zoon Jezus is, omdat er staat, dat Hij alle heidenen zal hoeden met een ijzeren roede. Maar dit kind kan Jezus niet zijn, want Hij is niet als kind opgenomen, maar als volwassen man gaf Hij Zijn leven op het kruis om de wereld te verzoenen met God; en daarna uit de doden opgewekt door God is Hij ten hemel gevaren.

Wie moet dan dat jongske zijn? Het zijn de 144000 verzegelden uit alle stammen van Israël (Openb. 7), die dus nog erg jong zijn in hun geestelijke groei, maar bestemd zijn om de kroonraad te worden met de Here Jezus om op aarde met Hem de volkeren te hoeden met een ijzeren roede. Daarom vinden wij dan ook in Openb. 14, hoe deze 144000 nu verenigd zijn op de berg Sion bij het Lam.

Maar de vrouw blijft achter, en dat is Israël, die dan in de woestijn vlucht. En daar zal God hen drie en een half jaar lang op een bijzondere wijze ook bewaren, en daar zal God ook tot het hart van Israël spreken. Zo zien wij dus een voortgaande herstel van Israël.

Want ook in Openb. 15 zien wij nog een heerlijk beeld van de overwinnaars over de draak en het beest voor een glazen zee staan met vuur gemengd, met de citers Gods in hun handen, terwijl zij een wonderbaar lied zingen, het lied van Mozes en van het Lam.

EINDE.